

Pusztai Zoltán

Majdhogynem úgy

félig már nyeregben volt, bár gurulni még nem kívánt szélesebben, fejvesztve alá a lejtőn, és jóformán többnyire szisszenni se engedte képzelete, mint tövis vagy üvegszilánk nemrég a belsőt; kitöredezett küllőkre emlékezett a kerékpárjavító Sarló-köz 19. alatti műhelyében pörögve az első, na és a hátsó kerék, mint indigókék égbolt alatt, a majdani hepehupás egérúton a körön kívül pedálozó tollforgató arra a semmiségre, ami az élet és irodalom veretes verslábakon közelgő, önjelölt ítése szemében limlom és javíthatatlan abroncs a roncstelepen: vizesnyolcassal pecsételt eszenciája annak, mi nem is lesz más, csak vállalhatatlan, túlontúl rebellis dallam, vészterhes vesszőfutás a vasparipán és pont.

idővel defektet kap, maholnap margóra ér, duruzsolták fülébe sokszor. amit a tenyérjós olvasott a bőrébe kódolt vonalhálóból minap, mostanra hús-vér valóság – madártávlatból lapozni vissza addig a fejezetig, amelyben volt a telihold orcájú ezermester keze ügyében írj és mondd: villáskulcs, pumpa, saller és szelepgumi, kissé már késő; létének széljárta váróterméből életjelet verejtékszagú sorok között esetleg küldhetne, de: idézőjelek közé ékelve már az O/Á-ból szitáló szitokszavakra választ, ha ad: puskavégre majdhogynem úgy akad, akár a vad; jéghideg kormányrudat markolni szabad, de csengő és dallamkürt nem zenghet harsányan nemzeti dalt, büntetlenül 56 évfordulóján, és olajozottan úgy hírlík jelenleg jobban mutat kardlapozókkal, hajtókkal, hajtókarokkal fémjelzett térben a lánc.

Jelbeszéd (röpirat odaátra)

– Nagy Gáspárnak –

zúdul, mint sárlavina, globalizált,
 tarvágás utáni tájon. álarcot ölt,
 körme a kővé lett életjelekre
 négyszögesítve rajzol
 sikátorokban, sírkertben kört,
 mintha a feltámadás csak
 semmibe sötét lovon vágózó
 zsoldost és gyászhuszárt illetve,
 s rejtekhelyéről titkos hívójelekre
 liftezne fel, félúton égiekkel
 csatázva álmában már
 a jövendőlt vaskoronás
 jövevény sötét napon,
 s miként a törvénykönyv
 említi, nyílhegygel hamuba írni
 igaz történetet hiába is próbálna
 halálos ölelésben vergődve más –
 ki már a szüette székekben
 hintázva is fölös teher,
 fényét az aranykoroknak
 padlón és mennyezeten
 hajnaltól napestig keresheti,
 mint felperzselt Betlehem
 egén a csillagot háromkirály,
 hol kapaszkodó, *abból a jászolból*
való, utolsó szalmaszál a szó:
 lobogni lát talán még
 örökmécsesben lángot
 idővel úgy is szemem,
 hogy félbetört fenyőtől,
 fekete gyásztól, piros-fehér-zöld
 szalaggal átkötött virágcsokortól,
 koszorútól, nem homályosul
 a Teremtő templomában többé soha.

lépteinket valaha ezüstös szárnyú
 angyalok óvó tekintete kísérte,
 fény emelte, jó remény harangszavát
 visszhangzó falak felé; örömhírt zengő
 csengőt és harsonát kufárok hangja
 harsog ma túl – lehangolt húrokon
 korom a gyanta, hullámozó sorok között
 fuldokló-menekvő élő elől mentőövet
 von el a vád: még nem elég halk
 a végveszélyt panaszló ének,
 futóbolond, veszélyes csodabogár
 kiben még búvóhelyet talál
 a lélek, s 56 gyertyalángot
 képzel a kordonnal kerített tér
 földjére magányosan, ha leszáll az est,
 és tengermély árok lesz *szabadrabok*
 arcán a félhomályban a tükör előtt
 a ránc; tagadni kár: cirkuszi medvét
 tanított táncolni korbács a láncon –
 mondanám telefonon: a változás
 karkai átváltozás, s *néven nevezni*
a gyilkosokat meglehet senki
 nem is kívánta más: jobb lenne felejteni
 mindent mi volt, harsogja vattakabát
 helyett divatos zakóban pózolván
 nem is egy eszeveszett, s nem hívhatom
 áldott karácsonyt kívánva számodat,
 de aki fent, a tejút porában jár,
 visszaperelni mennyei fényt,
 hajdan volt harmóniát e földre,
 karöltve lánnglelkű égiekkel, hiszem
 nem rest ma sem, hiszem, hogy Isten
 színe előtt testet ölt minden igaz ige,
 s hogy fényszikrát nem olt hideg homály.

Dubravko Baumgartner: Pannon fal